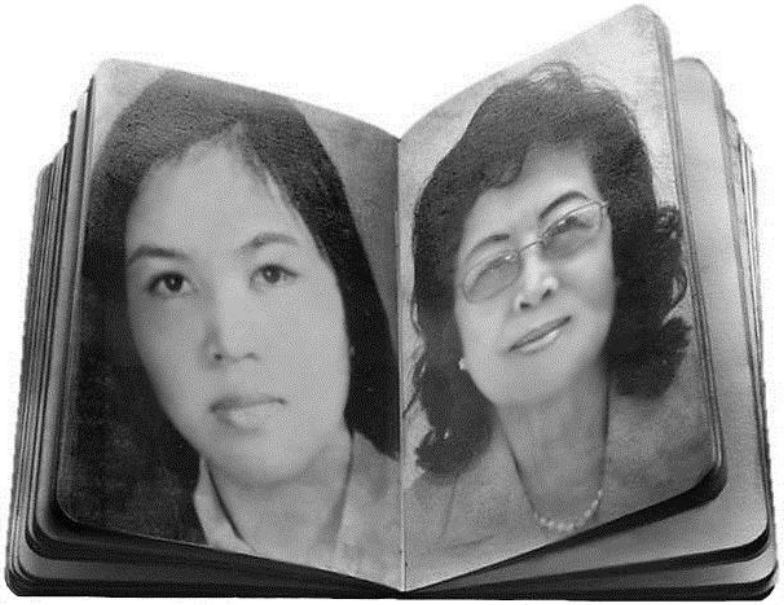

Đỗ Thị Minh Giang

Vượt biển vào tối 31-3-1980 bằng ghe đánh cá rất nhỏ từ cửa biển Rạch Giá. Ghe được tàu Singapore kéo vào Pattani, Thái Lan ngày 4-4-1980. Đến trại tỵ nạn Songkhla, Thái Lan ngày 25-4-1980. Đến Bangkok ngày 3-9-1980.

Dù biết chuyến đi rất nguy hiểm nhưng một khi đã quá ngao ngán với hiện tại thì buộc lòng phải ra đi, phải nhất quyết tìm tự do và không mong ngày trở lại. Có ra đi mới hy vọng được đoàn tụ với chồng đã vượt trại cải tạo, vượt biển và đang định cư bên Mỹ.

Định cư ở San Francisco ngày 4 tháng 9 năm 1980, sau khi nhập cảnh ở Seattle. Tháng 4, 1981 đến New Orleans và sống ở đó cho đến nay.

Mùa Xuân Viễn Xứ

Đón chờ mai nở nắng vàng rơi
Dáng nhỏ cô em tận cuối trời
Tha hương xuân đến buồn xa Mẹ
Lòng cố tìm vui với cuộc đời.

Ngày tháng dần trôi bao ước mơ
Âm thầm ghi lại mấy vần thơ
Phương trời thăm thẳm buồn ly cách
Hạnh ngộ ngày mai vẫn đợi chờ.

Mơ giấc tương phùng nào thấy đâu
Gặp nhau chắc hẳn mắt vương sầu
Bao năm viễn xứ buồn xa vắng
Ta kể nhau nghe chuyện bể dâu.

Mùa xuân gợi cảm chút hồn thơ
Dìu dịu tình xuân vương ý tơ
Tri kỷ người ơi xin hãy đến
Tri âm hoài vọng giữa trời mơ.

Đỗ Thị Minh Giang

Hoài Vọng

Tha thướt ngày xưa mơ dáng hoa
Vấn vương hồn khách lữ hành xa
Nửa đêm trăng ngủ bên thềm cũ
Tỉnh giấc Nam Kha giọt ngọc sa.

Ba sáu phố phường giấc mộng đầu
Ngậm ngùi luyến tiếc lệ dòng châu
Nhớ người tráng sĩ ngàn năm trước
Soi bóng Hồ Gươm đọng mối sầu.

Phấn rũ canh trường phai sắc hương
Cung đàn văng vẳng bóng đêm vương
Thanh xuân nhoà nhạt, tim se thắt
Ôm ấp trong lòng bao nhớ thương.

Sân khấu đèn màu tình hoa mỹ
Giã từ lưu luyến mộng buồn thêm
Phong sương bàng bạc đời nghệ sĩ
Hoài cổ vầng trăng soi bóng đêm.

Đỗ Thị Minh Giang

Nỗi Lòng Cô Phụ

Đêm buồn cô quạnh lòng son,
Như người chinh phụ ôm con phai hường.
Ngày chàng trút áo quan trường,
Xa rời quê mẹ cuối đường xa xăm.
Tương lai mờ ảo biệt tăm,
Tóc buông lệch mái gối nằm bơ vơ.
Buồn dâng ánh mắt trẻ thơ,
Trần ai rưng lệ giấc mơ héo tàn.
Biệt ly vò võ tin chàng,
Cách chia hai ngả địa đàng gãy đôi.
Đêm dài hàng lệ mặn môi,
Vòng tay gối chiếc đơn côi trăng rằm.
Tàng y còn đó âm thầm,
Bóng câu khuất nẻo hương trầm xa đưa.
Chàng về trong giấc mơ xưa,
Tuổi xuân sầu héo nắng trưa phai màu.
Còn đâu nồng thắm dạt dào,
Ru con nhịp võng nghẹn ngào tâm tư.

Đỗ Thị Minh Giang

Ngày Xưa Đã Mất

Sau ngày "tiếp thu" anh đi vào trại
"học tập cải tạo" - "đổi mới" cuộc đời
Vợ con thăm nuôi nói chẳng nên lời
Tương lai mờ mịt một màu tăm tối.

Ngày qua ngày thân mỏi mòn trông đợi
Con lớn dần theo cây cỏ đồng quê
Đôi tay yếu đã quen việc nặng nề
Đôi má thắm đã phai dần hương sắc.

Chiến tranh hết sao gia đình chia cắt?
Lòng tủi buồn không biết tỏ cùng ai
Người vợ trẻ đơn côi tháng năm dài
Chờ chẳng thấy ngày chồng về trở lại.

Rồi có một ngày tin anh vượt trại
Đi tìm tự do bỏ cảnh tù đày
Vượt sóng trùng dương xây đắp tương lai
Phương trời mới thỏa mong niềm ước vọng.

Ba mươi năm trôi qua như giấc mộng
Thời niên thiếu xin bỏ lại quê hương
Thành phố đổi tên và những con đường
Cũng thay đổi như lòng người đã khác.

Xin tri ân về những người đã thác
Thân hy sinh cho dân chủ hòa bình
Bao người hạnh phúc trong cuộc hành trình
Đầy chông gai và có nhiều ngấn lệ.

Đỗ Thị Minh Giang

Ngày Cuối Tháng Tư

Mưa bụi mờ bay chiều phố nhỏ
Mây giăng ảm đạm cả khung trời
Sầu đọng trong tâm lòng áo não
Tháng tư lại đến dạ tơi bời.

Năm tháng trôi theo vòng tạo hóa
Nhớ thương kỷ niệm tháng ngày qua
Chinh chiến tràn dâng gây thảm họa
Cuộc đời tan tác mộng bay xa.

Ly tán chia lìa bao ước vọng
Trẻ thơ sớm vội quấn khăn tang
Thiếu phụ đôi mươi đời lẻ bóng
Phòng không gối chiếc lệ thành hàng.

Ai không hy vọng ngày mai sáng
Nắng đẹp chan hòa khắp lối xưa
Xinh xinh cô gái cười duyên dáng
Chiến sĩ ấm lòng buổi gió mưa.

Đỗ Thị Minh Giang

Mùa Xuân Hy Vọng

Nắng múa chan hòa khắp nơi nơi
Lung linh đùa giỡn khóm hoa tươi
Chim hót líu lo cành lá nhỏ
Vẳng êm âm điệu khúc ca đời.

Mùa xuân chim én về xây tổ
Lòng tôi tưởng nhớ đến quê hương
Nơi nơi hớn hở chào xuân mới
Em bé xinh xinh dạo phố phường.

Nắng lên sưởi ấm hồn lữ thứ
Những kẻ ra đi bỏ mái nhà
Mẹ già vẫn mãi mòn mỏi đợi
Trông ngóng tin con buổi xế tà.

Thêm một mùa xuân đến ở đây
Thêm một tuổi đời trên đất này
Yên vui vẫn đến trong hy vọng
Mơ ước tương phùng tay nắm tay.

Đỗ Thị Minh Giang

Tiếng Vọng Ngày Mai

Hoàng hôn mây tím về đâu?
Cho tôi gởi mối duyên đầu ngày xưa.
Dù che qua phố chiều mưa,
Đôi bàn tay ấm cho vừa nhớ nhung.
Đêm nằm ôm giấc mộng cùng,
Bao nhiêu thương nhớ tình chung đẹp vời.
Hẹn hò mộng ước chung đôi
Đêm thanh trăng xõa bồi hồi tâm tư.
Mai vào lớp học trao thư,
Niềm thương cảm ngỡ như từ kiếp nao.
Tóc bay nghìn sợi xuyến xao,
Đôi tà áo quyện trôi vào Thiên Thai.
Cười xinh hồng đẹp sớm mai,
Lặng yên hè phố gót hài nhịp êm.
Tình thơ mơ mộng dài thêm,
Vòng tay lưu luyến dịu mềm trăm năm.
Bóng người huyền ảo xa xăm ,
Nhạt màu hương phấn âm thầm lãng du.

Đỗ Thị Minh Giang

Lặng Thầm

Hỏi quê: rằng biển xanh dâu
Hỏi tên: rằng mộng ban đầu đã xa
(Bùi Giáng)

Vườn khuya hương thoảng quỳnh hoa,
Trăng ngà sương lạnh giọt sa mộng vùi.
Trầm tư nuối tiếc ngậm ngùi,
Lệ rơi tri ngộ sao nguôi dặm sầu.
Mây ngàn trôi nổi về đâu,
Cánh chim phiêu dạt, canh thâu bóng mờ.
Hỏi lòng: xa lạc bến mơ,
Thương hương chiều đọng hẹn chờ kiếp sau.
Ngỡ chừng như thể hôm nào,
Vòng tay nồng ấm xôn xao mộng đời.
Hỏi người: tình tự một thời,
Nét duyên tơ thắm xa vời ý xuân.
Niềm riêng nhẹ thoáng bâng khuâng,
Mơ đêm dìu thoát phù vân bềnh bồng.

Đỗ Thị Minh Giang

Đóa Hoa Lòng

Hoa tình thương nở trong lòng,
Vẫn còn tha thiết theo dòng đời trôi.
Quê nhà giờ quá xa xôi,
Đồng xanh hương mạ bồi hồi luyến thương.
Đòng đòng trĩu ngọn tinh sương,
Nhớ mùi lúa chín gió vương tóc dài.
Đêm trăng vọng tiếng hò ai,
Vần công đập lúa gái trai ước nguyền.
Cau trầu sính lễ nên duyên,
Bên nhau đầm thắm cần chuyên dịu hiền.
An lành hạnh phúc triền miên,
Con ngoan mái ấm ven miền Hậu Giang.
Loạn ly chinh chiến về làng,
Gia đình chia cách hai hàng lệ rơi.
Con đò tách bến chơi vơi,
Mái tranh thầm lặng bên trời chênh vênh.
Lối mòn chân bước nhẹ tênh,
Lá khuya xào xạc mông mênh nỗi buồn.
Ước mong nước lại về nguồn,
Cung đàn hòa nhịp tràn tuôn vui mừng.

Đỗ Thị Minh Giang

Tình Mùa Chinh Chiến

Gió lạnh cho lòng thêm nhớ anh
Ngày xưa tha thiết mộng xây thành
Từng dòng nhật ký thầm ghi mãi
Ngày tháng mộng mơ trôi rất nhanh.

Trót mang lý tưởng anh vào lính
Khoác áo treillis bỏ hẹn hò
Xa vắng cô em tình chớm nở
Lá thư mực tím nét thơm tho.

Chín tháng quân trường bao khổ nhọc
Đôi lần về phép gặp người thương
Anh như chim lạc về thành phố
Nhớ tóc hương lài dạ vấn vương.

Giây phút bên nhau sao ngắn ngủi
Mong em giữ trọn mảnh tình sâu
Đành thôi giã biệt mùa chinh chiến
Gối đất màn trời ngắm hỏa châu.

Cùng mơ lễ cưới ngày đăng hội
Chú rễ oai hùng áo chiến chinh
Hoa trắng tóc cài cười khép nép
Em cô dâu mới, dáng xinh xinh.

Đỗ Thị Minh Giang

Thực Và Mộng

Như thoáng hương vương giấc mộng gầy
Chập chùng sương móc phủ bao vây
Cuộc đời chưa hết cơn mê mỏi
Hình dáng ai mờ theo áng mây.

Mơ mộng để rồi vẫn mộng mơ
Nhớ thương hoài mãi chuỗi ngày thơ
Tình thư ấp ủ đêm thao thức
Dòng lệ hoen mi chợt ngẩn ngơ.

Xót xa chi nữa tháng ngày qua
Chôn dấu trong lòng nỗi thiết tha
Hạnh phúc trần gian xin hãy giữ
Ngồi ôn kỷ niệm bóng chiều tà.

Đêm thanh làn gió lùa song cửa
Nhung nhớ điều gì ngỡ lãng quên
Ly biệt trăm năm hồn viễn vọng
Mỉm cười sao thấy dạ buồn tênh.

Đỗ Thị Minh Giang

Tháng Tư Buồn

Làm sao có thể im như lá
Chẳng biết ngậm ngùi nỗi khổ đau
Chưa cạn nhiệt tình trên xứ lạ
Sao đành chẳng nhớ chút về nhau.

Gió mưa về quyện ru hồn ngủ
Mộng du cô lữ giấc âm thầm
Chưa vơi lưu luyến ngày xưa cũ
Bao năm mắt đợi bóng thâm trầm.

Ngày xa nhau đất trời buồn rũ
Một tháng tư buồn chia cách ta
Cô lẻ buồn mơ đêm tiễn biệt
Ngút ngàn thương nhớ dáng ngày qua.

Thăm thẳm điệu sầu dâng kỷ niệm
Tình riêng một mảnh vẫn thầm trao
Đọc trang thư cũ lòng chết lịm
Chẳng thể nào quên phút ngọt ngào.

Đỗ Thị Minh Giang